

XXXX

LABINJONSKI ĐORNALIN

► U sklopu projekta Društveno-kulturni centar „Lamparna“, na inicijativu tadašnje knjižničarke SŠ Mate Blažine i voditeljice školske medijske grupe, Majde Milevoj Klapčić, L.A.E. XXI je 2021. godine objavio prvo, tiskano izdanje novine „Labinjonski đornalin“. 2022. godine, u sklopu projekta „DKC Lamparna online“, objavljeno je i drugo, prvo na cakavštini, ali samo digitalno izdanje đornalina. U svrhu nastavka (o)čuvanja i promicanja lokalnog dijalekta među mladima i nadolazećim generacijama na Labinštini, te poticanja njegove veće svakodnevne upotrebe među građanima, L.A.E. XXI je ove godine odlučio revitalizirati ovaj

projekt i nastaviti s izdavanjem novine, ne samo u ovoj nego redovito i u idućim godinama. Nakon 7 održanih radionica čitanja i pisanja na cakavici, pod vodstvom novog mentora, književnika i profesora Daniela Mohorovića, na kojima je ukupno sudjelovalo 20-tak Labinjana (od učenika srednje škole do umirovljenika), pred vama je konačan rezultat ovog projekta, koji je proveden u partnerstvu s udrugom Labin Zdravi grad te Gradskom knjižnicom Labin, uz potporu Zaklade za poticanje partnerstva i razvoja civilnog društva u Puli te Upravnog odjela za obrazovanje, sport i tehničku kulturu Istarske županije.

► KALENDAJI

Daniel
Mohorović

Stori ljudi neso znali pisat. Ma imeli so kalendar (kalendaj). Zvoli so ga pratiki. Za saki don sliko sveca i senjol (znok) ca treba delat. Stori ljudi neso znali pisat, prvo so znali gonat. Sakemu mesecu doli so ime:

1. Untošnjak (antošnjak). Prema svetemu Antonu (Antunu) Pustinjake, ka bacilo za domoće blogo. Njegoh blagdan je na sedomnajs. "Sveti Unton z belo brodo", rekli so stori ako je pada sneg. Litrativajo ga va frotarske robe, s palico i libreten, na glove bela broda, okole njega prosici i vosce, kravi i konji, nojde se i kakof brek.

Januar je po rimskem boge Januse. Harvoti reco i siječanj. Za Labinjani je sečanj veljača. Oni so valja malo kašneje sekli drevo.

2. Sečanj (secanj, sičanj). Jer se drevo sece. Harvoti prave veljača, valja jer so dnevi se veći, velji, veli. Mesec ka duro najkraće, dvajsti osan ili devet don.

Moj nono Ive je bi rojen na 29. Umra je sa samo osomnajs let.

3. Morč. Labinjani so bobicić kambjali rimsko ime. Mart po Marsu, rimskemu bogu ot gveri. Harvoti reco i ožujak, od laž: vreme je va ten mesece lažno, folso, kambjiva se.

4. Uvril / Avril. Posudili od talijonskega, zaprovo od Rimskega kalendara, i kambjali. Stori rimski kalendar ime je deset meseci. Novo leto pocelo je na mladoletak

(mladaletak, pramaljeće, primave-
ra).

Harvoti prave i travanj, po trove.

5. Moj. To smo anke posudili.

Harvoti prave i svibanj, po svibe, svibovine.

6. Pomajić. Jer pridiva pokle maja. Jun / Janura, po rimske božice Junone.

Hrvotski je lipanj, po lipe ka va pomajiće cvate.

7. Žetvenjak. Jer so želi šenico (cenico, šaštarelac).

Ili Jul, po Julije Cezare ka se onda rodi. Srpanj po srpe (pokle je priša batić).

8. Ungoš (angoš, angošt). Anke posujeno. August po rimskem krolje Auguste.

Hrvotski kolovoz, jer se peljalo seno.

9. Šetenbar (setenbar). Po storen kalendare bi je sedmi mesec (septem). Zvoli so ga i Smokvenjak. Po one rožice ko frut zovo. Smokva i ulika, ne samo med i teron, to je Mediteran. Jala jo je i Kleopatra, amante od onega Julija Cezara, "kraljica seh krolji" (Marco Antonije, još jedon amante), forši je i radi smokvi lepa bila.

Rujan po rujanje, tako se jelen jovlja kad se tera.

10. Utobar (otobar). Po storen rimske kalendare osmi po redu. Zvoli so ga i miholjšćak; prema svetemu Mihovilu (Mihaelu), jenemu od tri

onjelići. Po storen kalendaje od crekvi slavi se je va utobre, a danas na 29. šetenbra.

Listopad, ne treba bit joko štot, pada, pada, fala Bogu samo pera padajo.

11. Martinjšnjak (martinščak). Po svetemu Martinu kemu je otac do ime po Marse, kako i Rimljani mesecu marte. Umra je na 8. pokopon na 11. martinjšnjaka. Slavi se na 11. martinščaka, kada se vino otokiva. Stori Labinjani prave da se slavi jedanajs don pokle seh sveti jer ni posluho Boga; onako žedan farmo je va oštarije na Vineže. Bog i kumpanija šli so dalje za roj. Kovari, veseli i pjani, so ga stukli. Deset don se leci poli jene dobre, forši kovarske fameji, i tako zakasni va roj.

Novembar, jer je *novem* bilo devet, deveti mesec po storen kalendare.

Studeni, jer je mrzlo.

12. Božićnjak. (Božitnjak) Se kapi, po Božiće. Zvoli so ga i prasunac, ne robi špjegat zoš.

Decembar, jer je *decem* bilo deset.

Prosinac, valja jer se onda najviše prosici.

Alora, Labinjani kako i si drugi imajo četiri štajoni (štađoni): mladaletak (proljeće), leto (ljet), podzimak (jesen) i zimo ka je zima. Imajo i dvanajs meseci kemu so doli ime prema nekemu svetemu šloveku (sveti Antun Pustinjak, sveti Martin) ili blagdanu (Božić); ili prema delu ko se delalo (seklo drevo ili želo šenico) ili, ako ni pada na mente svetac ili delo so ime zeli od Talijoni.

Ovo storijo finit ćun s jeno šćorico ko son zapošto, a pravi mi jo je, kao i puno pametneh stvori, pa i o kalendarami, moj m(aj)eštar pokojni Božo Glavičić:

Bilo je za Božić, kada se prodavajo novi kalendari:

„Šinjora, ćete kupit novi kalendar, sada so prišli.“

„Vero, nećun, fala lepa, son lone kupila dvo.“

Radionice cakavice u
Gradskoj knjižnici

► Jedon don va staračken dome

Gobo
Bruna

Petak 4.10.2024. smo mi od penzionerskega sindikata šli videt ljudi va naš starački dom va Labine. Bilo je to prvi put od kada se opru. Kad smo prišli si so već sedeli na svojeh kandregah i cekali nas. Kada smo mi ke pišemo po našen lepen labinjonsken zajike pocele štet naše kanconi, lepo su nas poslušali. Se šperon da so anke se lepo kapili.

Radionice cakavice u
Gradskoj knjižnici

Bile smo Ornela, Orijana, Zdenka i ja, a na harmonike nas je kompanjiva naš Franko Kalac.

Harmonika je tako dignula seh da smo si skupa zakantali. Ornela i ja smo anke malo zatancale. Rivala son kapit koliko malo šloveku treba da bi bi srećan. Kada smo se prontali za poč ća, si so prišli poli nas, zafolili se i rekli da pri-

demo opet i da hi ne zobimo. Obećali smo da ćemo opet prit za Božić. Bilo nan je joko drogo i sa velen veseljen va srce smo šli ća. Drogo nan je bilo da smo magari malo pustili veselja temi ljudami, ošto njihov destin će bit i naš. Živjeli umirovljenici!

BESEDOR

Va storen so grode pret pol let klali litrati poznateh (nekeh manje, nekeh više) Labinjani, sejno so storili va Markarske, kede so vo leto litratili zobljene besedi. Makarani so vibrali besedi (balinjera, bančić, bava, bićerin, fjaka, kongul, marendin, maškadur, pešta i pešt, te traversa i trliš.).

Naši Labinjani so anke vibrali por besed ke bi prezentali kletu po lete va našen Storen grode:

Beseda - va sveten librete (Biblije) piše da je na pocetke bila beseda i da je beseda bila poli Boga i da je beseda bila Bog. Stori Labinjani so to joko dobro zapoštali ma mrvico kambijali i gonali: Beseda je šlovek. (Daniel Mohorović)

Zavajon - „Žavajon“:

Peteh, kokoš;
belo, žuto.
Žuto jutro,
beli don.
Mat tuce ga,
ja kanton.
celi svet je žavajon!

(Daniel Načinović)

Bukaleta - storena od glini sa jenen uhon na bonde. Od njega se je pilo vino i delala supa. Ona se je delala od

črnega vina, kruha i cukara. Na nekeh bukaletah je znalo pisat „Pij Tonic“. Neke so bile anke lepo dišenjane.

(Bruna Gobo)

Konešić - mića štomanjica za deca, ki so se tek rodili. Bi je beli i njega se je staljivalo kada se rodilo dete. To njin je bilo prvo obukivanje. Šilo ga se je od neke već nošene bele robi.

(Bruna Gobo)

Potić - mići lončić od aluminiija. Na bonde je ime uho. Bi je joko lahki i od njega se pilo kafe. Beseda je od Svete Marini, Črneh i Drenja.

(Bruna Gobo)

Črć / Crć - placa va storen grode Labine. Zove se anke borgo po venecijansken vremenu, ošto je Istra bila pod Tolijo. Okole čvrcci so kući a po čvrće so vajka skokali deca.

(Bruna Gobo)

Čine - hrvotski „kino“, ali poli nas anke kad se **šlovek štupido** mu se rece „ca delaš to čine?“ (L.A.E.)

Dižgracija - beseda ka te prvo spameti na dižgraciju (nesreću) va kove. Sireni tule; ženi, materi, kćeri, sestri,.. se ciste teceju prema kuve. Ki zno ki je, ca mu je ? Koliko hi je? Ki zno je li moj? Ošto skoro saka fameja je imela najmanje jenega, a saka druga više kovari va fameje. Na pjacale se cuje ploč, nankovanje... Kančeroši vrida peljoju, tule, krvovi križ i plava svetla gore. Je li šperonci, ali kroj je. (Ornela Gergorić)

Kovarice - na pocetke dipošni kamijoni, ki su imeli bonjki drveni, pokrije ni z incerodu, ki su prepeljivali kovari ki su živeli dugo ća od Raši (Labina). Na don se znalo prepeljat i oko 5 do 6 miljari kovari. Miljor devetsto pedeset i neke leti kambijoni so kambijale kurjeri ken je zustalo ime kovarice. I one su prepeljivale kovari ma i si drugi delovci i delovice ki su delali va Raše, Labine, Rapce. Đirali su po selah. (Ornela Gergorić)

Balon - naš tanac od starini. Tonca se va pore. Više porah tonca na pode pod domoću muziku na mih i roženice. Kapo od škvadri udrije s nogu va tlo i zavopi „opsasa“. Mladići i mlode ala šu, cepojte se „ala braceta“, zatarontojte i zavrtite se kako da ste na gondole: „Vobrni je vobrni, samo mi je ne udri! Trajna-nina-nine-na! Vobrni je zavrti, od tvojega sela ni! Sada laškoj pa valcoj prebiraj. Ruki vajer pa se još jedan put zvrtite, vokolo se na vokolo. (Ornela Gergorić)

► Naš tanac Balon

Bruna Gobo

Istra je cuda let bila pod Tolijo, i gonalo se talijanski. Tako je naš balon dobi ime od besedi „ballare“, ca će reć toncat.

Ta naš lepi starinski tanac so toncali naši noneti lepo obuceni, a ženske so imele bele rikamane stomanji, crno široko kotolo, traversi i lepi crni rikamani karžot. Na glove so imele vezane kiti i facol. Na ramenah je anke bi facol na lepi štrenci. Okolo posa su imele karvovi pos, kako šjarpo ka se je vezala va fijok.

Muški so imeli anke bele stomanji i crni rikamani karžot. Bargeši so bile od sukna, greže i duge do slanića. Na glove so nosili mićo, tondo, maron bareto, a okolo posa, so bili infašani sa poson od robi. Na nogah bele holjovi od vuni i neki lahki postoli. Jedina fešta ni pasala, a da se ni toncalo balon.

Toncalo se va đire va porami po nekoliko njih. Na pocetke je bi jedon ka je poteza seh drugeh zad sobun. Muški je z ного zarompa po tle, onda so si drugi šli zad njin. Najprvo so prebirali pa cuda valcerali, šećali da malo opocinu, a onda so se opet poceli si vartet, por zat por.

Muški je gleda žensko, i ona njega da njin se ne bi zavrtelo. Toncalo se z roženicama, urlicami i ramoniko, ali najlepce je bilo toncat z mehon.

Meh se je dela od koži od ovci. Na vrhe se je puhalo va pisak, a spoda so bile drvene sopeli keh se je soplo sa prstami. Pori so znali toncat i po tri ure prez fermat. Tako je mene gonala

moja mat. Kada son ja gledala kuko se varti, a bila son mloda, ni mi se toncat pježalo. Ali danas, kada mami više ni, se mi se više pježo. Vajka kada na radije cujen sos balon, zajno se va mamino mlados tornon!

Se šperon da ćemo znat cuvati to našo lepo starino, ošto brižan je oni šlovek ka nima svojo starino. Ki zatre svojo starino, Bog će zatrt i njega. Balon. Naš lepi labinjanski tanac, ka nikad ne sme umret, već seh nas za sobun zet.

► NEMOJTE DAT DA VAS MOLE STVORI VA ŽIVOTE FARMIVAJU VA ONEN CA VOLITE

Stephanie Negri

Zoc je našemi materi i ocami joko bitno ca će naše buduće delo bit? Pravit ću van zoš .. Si znomo da oni želiyo se najboje za nas i da bi oteli da živimo ca lepce i bolje moremo, ali ca bi bilo bolje: da hi uputimo za neko siguro delo ili da budu najbolji va onemu ca hi najviše pježo? Vibrat ono ca ćeš delat je bitno samo za život kega ćete živeti već anke za vašu okolinu. Ljudi se pitaju koko to da je va Istre tako lepo, e pa pravit ću van. Znomo se škercat da va Istre si delaju ca ih je volja, ma ku se nami ne pježo nešto delat mi to ne delamo. Nemojte dat da vas mole stvori va živote farmivaju va onen ca volite. Ljudi tu štimuju prove vrednoti života i kada se odluče za neko delo, odluče to zbog tega da bi bilo bolje ne samo njimi i njihovemi fameji, nego i cilemu svojemu kraju. Ja ću dat por primjeri, i se šperon da će puno njih spametit da kad pensojo o budućen zanimanje da viberu ono ca hi ispunjava i dela sretne, a ne da teceju zad becami. Znomo kako je Istra poznata po turizme, poljoprivre-

de, dobnen jes i pit, i puno tega drugega, a se smo poceli od nuli. Jedino ca smo imeli je želja za delat ono do cega nan je stalo.

Sako delo je posebno i kako bi od njega dobili ono najbolje, treba delat ono ca volimo i trudit se za to saki don. Anke je bitno reć da kad delamo ca nan se pježo, roste nan i naša „kreativnost“, a si znoju ca to znači. Na hrvotski: ako radimo što volimo to nam smanjuje razinu stresa i time se povećava prostor za našu kreativnost, a kreativnošću pridonosimo boljim idejama i većem napretku na poslu. Kemu se još do delat s ljudemi keh ni briga kako storiti svoje delo, nego samo cekaju da fine svojeh 8 ur i da greju doma spat. Mi mlodi cuvamo ca je naše, a va Istre si štimujemo naš lepi kraj i ni nam teško delat, jer od njega dobijemo puno tega... kao i ribi, vina, i ulja od uliki, po kemi smo poznati va cilen svite. Ako je imamo radi ako domo se ca moremo va naše delo, se će nam naša zemlja tornat.

► CAGODAR

Bruno Falco

Neki bi reka da je naša cakavica najstareji dijalekt va Istre. To ne moremo jušto reć, jer va štorije niki to ni nidere zapiso. Ono ca siguro moremo reć, je da je od 2019.-tega leta „nematerijalno kulturno dobro“. Anke, sejnega leta, te 2019.-te, va Srednje škole Mate Blažine Labin se va školske biblioteke opra sjedon kantun, kega zoveju „LaCa kantunić“. To van je kantunić ka ima si litrati, libreti i poezijo po naše. Kantunić je jedon dio projekta Groda Labina kemu je cilj da se sacuva naš lepi zajik, cakavicu. „Od vajka se govori i piše po naše; naš Radio Labin ima emisije, va školah se čita i piše po naše. Tu su anke naše Labinske konti, anke Gradska knjižnica ima puno let natječaj „Ca je Ča“. Ali, si su delali saki zose i onaput smo rekli više tako ne moremo, ala provojmo se staviti si skupa pa smo jači. I tako je se to pocelo.“ – rekla je o projektu, va intervjuje Viša savjetnica za kulturu, informiranje i odnose s javnošću, Loredana Ružić Modrušan. Celo leto imamo neki događaj za cakavico; od Ca je Ča, preko Konti do Čakulode na Torjone po lete. Na Torjone se po lete nojdu si autori od Istre do Kvarnera.

KAŠETIN ŠTORIJI

Prvo su ljudi imeli stroha gonat po naše. Za vreme Tolije, oteli su na naši kroji parnes talijanski zajik, pošneli su opirat talijonske škole i vrtići. Onaput se cakavica pošnela zobljivat. Nanke hrvoski se ni baš moga cut, sader se govorilo samo po talijonski. Leta 1914. va Labine, va ulice Sv. Katarine, oprla se hrvoska čitaonica. Kako god bilo, naša se cakavica rivala ocuvati i još don danaska je gonamo.

▶ CA GONAMO DANAS PO NAŠE?

Danaska je joko teško od mlodeh naraštaji cut kakovu besedu po naše, ali je opet oneisteh ki svoj zajik tendiju i imaju joko radi. Jedna od takoveh je naša „ambasadorica cakavice“ kantautorica Elis Lovrić, ka piše i kanto kanconi po naše. „Ja son koko puno moleh dece kad son bila mića sanjala da ću kantat, glumit, da ću bit koko oni ljudi na televizije ili kao neki ka ti se va živo zapježo. I tako san ja s dvanajs let pošnela govorit: »Ja bin gitaro, ja bin gitaro!«. Leto pokle, tu nederi poli nove lete kada mi je rođen dan, moji su šli va Pul i parnesli mi moju prvo gitaro ka nose ima dve palmi. Don danaska je iman, a tako je se pomalo i pocelo.“ – rekla bi zose, Elis Lovrić.

Još jedon ka trdo ima radi cakavicu je i Marijan Milevoj. Napiso je puno libreti po naše, va mićen prste ima celu štoriju Labinštine i cakavice, i stalno dela na ten da prežento i ocuva cakavicu. Anke Marijan vidi da se manje mlodeh gona po naše, a ko zgubimo cakavicu, hrvoski zajik će zgubit nešto joko vredno. „Cakavica je ono po cen se Labinjani poznoju, to je naš identitet, koko ca je kolor od ocijah, vlosi ili naš DNK.“ –

reka je Marijan Milevoj o cakavice. Danaska se manje ljudi „gona“, a se više se „govori“. Glavni je problem ca dicu od mićega ne vadimo gonat po naše, od stroha da njin ne pokvori hrvoski zajik. Onaisti ka tako misli, trdo se žbaljo. Puno besed na cakavice ima sejni koren koko neke besedi na talijonsken, latinsken, francusken, slovensken i rusken zajike.

▶ NAROD I „CA“

Oteli smo znat ca naši ljudi pensojo za cakavico i tako smo prontali jeno anketo va ke je na kraje bilo valje sto ljudi. Kada smo hi pitali ca je zonjeh cakavica, ljudi su pisali: materinji zajik, narječje, dio života, najlepce dijalekt na svete, ... Na pitanje ko gonaju po naše, 91% ljudi je napisalo da jo. Po naše hi je navadila govorit fameja, a najviše se po naše gona s pretelami. Va ankete je bilo anke por besed za prevest na hrvoski, 90% njih je se jušto storilo, a najviše so žbaljivali na besede panjarol. Moremo reć da se od anketi vidi da cuda nas cuva svoj zajik. Nas više neće bit, ali će vajka zostat naša cakavica na ke smo gonali, a sada neka gonaju neki novi naraštaji.

▶ Ca prave naši Labinjani?

Ivona Jelčić

Ona je moja mat Doris Gobo Jelčić, rojena je 12.2.1972. na Vineže. Živela je va Labine, a sada živi va Gondolićah. Doris je od vajk volila dicu i od mićega je otela bit babica ili teta va vrtiče pa sada i dela kao teta va vrtiče. Finila je osnovnu va Labine, a srednju i fakultet va Pule. Eko da pošnen s pitanji:

Kega ćeš prvega pitat za neki savjet?

„Prvo bin pitala svoju fameju i preteli jer znon da bi mi oni rekli iskreno bas ono ca mi robi.“

Ca delaš kad imaš lazno?

„Kad iman lazno delan.“

Ca misliš pod ten?

„Pod ten mislin da čistin po kuće, peren i se ca treba storit va kuće i okole kući.“

Da se moreš tornat va vreme, kada i zoš biš se tornala?

„Forši bin se tornala va vreme kad son bila mića, jer onda son se po celi dnevi igrala i bilo mi je joko lepo.“

Kako si navadila gonat po naše?

„Pa moja fameja je s manun od mićega gonala ponaše pa son tako i ja navadila.“

Vadiš ti svoji dica po naše?

„Ja son anke pocela gonat ponaše sa svojimi dicami od mićega jer mislin da je joko bitno da se tu va našeh krajah gona po domoće i da se ocuvo se ca je naše.“

Da moreš poč bilo kamo kamo biš šla?

„Šla bin sadere jer se je lepo za videt, se novo i utela bin videt ca vise tega.“

Ana Verbanac

Moj otac se zove Moreno Verbanac. Stoji va Brnjcah. Dela va termoelektrane va Plomine. Voli hodit na ribi. Ima cetiri deca, ženu i jenega unuka.

Ca si dela kad si bi mići?

„Igrali smo se na šćinki, rata, cuvali smo kravi, grabili seno za kravi, pomoga son ocu ca god da je robilo oko kući.“

Kamo ste hodili vonka sa šesnaest sedomnajst let?

„Najprvo smo hodili va oštariji, pa va disko, va disko va nedešćinu, Martinski, Snašići, a sadere kede je bilo.“

Kako ste prvo hodili va školu kad ni bilo kurijeri?

„Pa hodili smo hodeć tri i pol kilometri va Martinski va školu, a ki puti je bila i valja kurijera, al vajk smo najviše hodili na nogi.“

Kakovi mobiteli su se prvo koristili?

„Tek 1987.-ga leta su prišli fiksni telefoni, pokle fiksnih telefonah prišli su mobiteli na tipki, tamo oko 1993.-će lete“

Kakovi motori su se peljali kad si eme sedomnajst let

„Peljali su se tomosi 15-ica i 16-ica.“

Kada i koliko let si ime kad si šo va vojsku?

„1987.-me son šo va vojsku, ime son 19 let. Va vojsku son šo va Osijek, položi son za kamjon, peljo son kamjon Tam 150 i samohodni protuavionski top s dvi cijevi, zvo se je Praga. 1991.-ve su me mobilizirali va Hrvtasku vojsku, va Pul va Mozil.“

Ca prave naši Labinjani?

Leonardo Načinović

Dobar don, Nono! Fala ca si stori intervju s manu. Da te zajno piton – ko ti je najraje sjećanje od detinjstva?

„Forši najraje sjećanje iman na letne večeri kada bimo si sedili vonka spreda kuće, besedi su se gonale do dugo va noć, a zvezde su svetlile. To je bilo vreme ko ne zobin nikad.“

Lepo nono, lepo. A ima ka najbitnej mot života ka si navadi kroz sa ta leta?

„Znoš, jena stvor ku son navadi je da niš ni važneje od imet radi jedon drugega. Moreš imet se, ali ku nesi dobar prema drugemi, nic od tebe. Radi imet drugeh i delat – s ten ćeš dugo prit va živote.“

Jušto tako! Rec mi, imas co da ti je danas najvažneje ili ca voliš delat?

„Pa, danas mi je najvažneja fameja, si vi. Volin kada smo si va kuće na broje i kada si lepo gonamo. Volin prošećat, zet libert va ruki, a volin anke, kada moren, delat neka dela oko kući. Samo da ruke nesu prozne – onda iman mir.“

Ka ti je najbolji mot ka bi do mlajemi?

„Da ni preša nidere. Se će prit va svoje vreme. Vidin kako mlodi želiju se zajno i brzo, ali saka stvor ima svoje regule. Robi bit strpljiv i uživat va saken momente ka nan je dragi Boh do.“

Fala ti, Nono, na ovemi lepemi besedami, joko son kontenat!

„Niš nuk moj, ku ti robi co za školu ili co drugo pitoj noneta, vajk će ti pomoć kada more.“

Lana Verbanac

Moj nono se zove Klaudio. Rodi se je na dvajsti sedan angošta pedeset i šeste, ima sina i hćer, 4 unuke i još cuda njih va fameje.

Za prvo pitanje ćun te pitat ca si dela kad si bi moli?

„E moja Lana, kad son ja bi moli je se bilo drugošlje nego seda. Drugemi je bilo huje nego mene ošto mi je otac bi glavni va komunalnen pa smo živeli lepše nego drugi. Mene i mojemu jedinemu bratu je bilo prelepo. Hodili smo va školu Martinski kade i ti tvoj otac i cia i tvoje strnišni i sestra. Bilo mi je lepo celo detinjstvo niman nic grdo za reć.“

Ca si dela komediji kad si mi moli?

„A ca, neson baš joko, bi son mirno dite.“

Ca praviš na današnju tehnologiju?

„Ca, ca da recen, nikad se nećun kapit va to jer već iman neko leto. Iman više let nego kil valje valje. Ne robi mene telefon, kada vas vidin na njin bin ga najraje hiti va ugonj ili va vašel. Mene ta vrajži telefon stvarno ne robi. A zoc ti mene Lana se to pitaš?“

A glej, zanima me to već dosti, a i sada son imela priliku pitat te pa son pitala kad već delamo ta projekt za labinjonsku cakavicu ilitiga za đornalin.

„A ja, viš ke lepo! Lepo je cuvati tu našu domoću besedu, jer će to valje krepata, a to si ne smemo puštit da nešto tako lepo umre.“

Jušto! To imaš pravo. Nono, fala ti na ovemu. Ren ja to se lepo napisat, pa forši finimo va Labinjonsken đornaline!

CA JE ZA ĐORNALIN PRAVI NAŠ PODEŠTOT VALTER GLAVIČIĆ?

Kuko je bit podeštót od jenega groda i kuko to da ste se tako mlod hiti va politiko?

„Grod kamo son rojen, kamo delan so življenje, Grod kamo mi deca hode va školu i rosteju. Ca ćeš lepcega?“

Ste ko mići imeli nanke penšjer da će te jedon don bit podeštót?

„Ne, vajka me pježala škola i penso son da ću bit arhitekta i crtati kući. Na kraju son sa život dela kao inženjer od kurenta i sada 7 let i pol podeštót.“

Kuko vas pježo Labin danas i kuko vidite Labin va buduće?

„Labin je joko lepo mesto za živet s famejo. Imamo se ca nan robi, nima-mo veleh gužvah, naše more, najlepše more va Istre va našen Rapce, Stori grod kako jedon čokolatin.“

Ka je prođet s ken ćete se jedon don najviše ponosit, a je storen za vašega mandata?

„To je siguro Dom za starije Labin. Kvarnor let se o temu gonalo, a forci za ga storiti smo nošli va mojen drugen mandate.“

Kada će se renovat stadion NK Rudar?

„Seda delamo na Vineže stadion novi sa 4 svlačioni, i puno mesta za medigi, suci, delegati. Na krove su tribini a kad se fini cesta do njega za 2 meseca će ga đogadori moć koristiti.“

Ca delate va slobodno vrime i jo li doma gonate po naše?

„Ja penson po naše, pa tako i doma gonan. Va slobodno vreme kega je malo volin delat trsi i uliki, i šetat po Kronjncami sa mojen Benom, retriverom, mojen velen pretelon.“

Se more va škole klast kukova ura za labinjonsku cakavicu?

„Vajka, ne znon na kakovu uru mislite, ali ćemo dat jeno ruko za Labinjonsku

cakavicu jer ona to zamerito.“

Ca je s groden spuda zemlji va bivše kove?

„Prontivamo dokumentaciju i vervan da ćemo va idućeh letah i to storiti.“

Ko van je najhuje delo ko podeštót?

„Najhuje mi je kada son puno ća od domi i ne vidin svoju fameju. Se drugo nekakor paso, ali vreme sa decami i Danielu mi vajka fali.“

Ćete se opet kandidirat drugo leto, i ko jo, ca novega planirate storiti?

„Vero ću, ali to najprvo moraju konfermat ljudi va mojen partite. Siguro da bimo obnovili sa Stori Grod i storili non kanalizaciju po Labine i Rapce.“

Ka muzika van je najraja?

„Kad son bi mlaji najraji son sluša Pink Floyd, Led Zeppelin, a danas kako rivon.“

▶ Lovre

Lovre je kovar bi,
Saki don va kovo je blatan hodi,
Vajk so mu gonali: Lovre, operi se!
a on bi njen reka:
Ča ću se prat,
Kad gren jutre va kovu opet
Karbon kopat.

▶ Lepo piši, lepo piši

Lepo piši, lepo piši,
Otac mi je broji,
„Ti scrivi come una galina“
Ona ni bacilala
I dalje je grdo pisala.

Orijana Jurčević

▶ Moj brek

Moj brek,
moj brek provi je smeh.
On je len i niš mu se ne do,
Po celi don samo bi ležo.
Nemoren dočekat da priden od školi,
aš ga ja stalno gnjaviñ,
ma njemu to ne smeta,
šnjin moreš poč i na kroj sveta.

Nina Šverko

▶ Šećen breka

Šećen breka
zapiren lesu
kambjivan gumi
peljen apn
dopiren lesu
ren peljat
ren šičat
zapiren lesu
mat vopi
stakinjen ugonj
drevo
drevo
drevo
drevo
pada mi z ugnja

Lana Verbanac

CAIKU

Caiku je haiku po nase. Haiku so nekada zvoli hokku. Veri haiku jima 17 slogi (5-7-5), ni ga prez štajona.

(Daniel Mohorović)

HAIKU

Pala je stara kuća,
ostao je kamen
smilje i bosilje

Kada umrem,
Stavi čuvara na
grob

CAIKU

Pala je stora kuća,
zustala je gromača,
robida i malagriž

Kad umren
čuvaj grob
da ne ujđen

NAPISALA I NA LABINJONSKI PREVELA
ORIJANA JURČEVIĆ

HAIKU

Dodi vrapčiću
Bez oca si i majke
Poigrajmo se

Leptir doleti
Pa odleti u pratnji
Leptira iz vrta

U sijeni trešnjina cvijeta
Nema takvih koji u si
Posve strani

CAIKU

Pridi ticić
Brez oca i materi
Igrojmo se

Farfalica doleti
Pa odleti va pure
Farfalice z vrta

Va hlode rožice od
Crešnji, ni hi
Ke su za se drugošlje

IZ ZBIRKE „JAPANSKA HAIKU POEZIJA“
[VLADIMIR DEVIDE, ZAGREBAČKA NAKLADA, 2003.]
NA LABINJONSKI PREVELA ORNELA GERGORIĆ

PODRŽALI:

PARTNERI:

LABIN ZDRAVI GRAD

XXXX

dkc Lamparna

LABINJONSKI
ĐORNALIN

Središnji državni ured
za demografiju i mlade

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

Zaklada
Kultura nova

CIKLUS IZLOŽBI
PNEUMATICI

GALERIJA LAMPARNA

29.12. – 12.12.2024.

▶ **Mihael Giba**
“Prisutnost”

13.12. – 31.12.2024.

▶ **Igor Grubić & Darko Bovoljak**
“Od individualnih projekcija do
kolektivne memorije”
(Marijanu Crtaliću)

Otvoreno samo radnim danom
(ponedjeljak – petak) od 10:00 – 15:00,
ili uz prethodnu najavu.

KONTAKT: L.A.E. XXI, Nicole Golja, nicole@lae.hr, 052.851.571

IMPRESSUM

UREDNIK: Daniel Mohorović

AUTORI:

Bruna Gobo, Orijana Jurčević, Ornela Gergorić, Stephanie Negri, Ana Verbanac, Lana Verbanac, Ivona Jelčić, Nina Šverko, Leonardo Načinović, Bruno Falco, Daniel Mohorović

IZDAVAČ: L.A.E. XXI, Rudarska 1, 52220 Labin, www.lae.hr

ZA IZDAVAČA: Dean Zahtila

GRAFIČKI DIZAJN I PRIJELOM: NoelMR / Azuver

TISAK: Labinska Tiskara d.o.o.

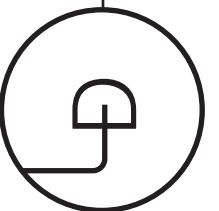
NAKLADA: 3500 kom
Labin, studeni 2024.

PROJEKT: „Labinjanski đornalin“

IZVODITELJ PROJEKTA: Nicole Golja

PARTNERI: Gradska knjižnica Labin i udruga Labin Zdravi grad

Ovaj je dokument izrađen uz
financijsku podršku Zaklade Istra
- Fondazione Istria iz sredstava
Fonda gradova i općina. Sadržaj
ovoga dokumenta u isključivoj je
odgovornosti Labin Art Expressa XXI
i ni pod kojim se uvjetima ne može
smatrati kao odraz stajališta Zaklade i
članova Fonda gradova i općina

Ovaj projekt proveden je uz financijsku
potporu Zaklade Istra-Fondazione
Istria, iz sredstava Fonda gradova i
općina, te Istarske županije.

